

[Horn.]

netop, som om han forestillede sig, at vi kunne nå til det stadium, at statsbanerne blev en forretning, som kunne løbe rundt. Der var ikke tale om overskud, men om at løbe rundt. At man skulle kunne nå noget sådant, har intet med virkeligheden at gøre. Intet land på vor størrelse tænker på at fjerne en så kraftig blodåre i samfundet, men så må man også indstille sig på, at statsbanerne er det organ, som samfundet stiller til rådighed for erhvervslivet, for at det kan fungere på tilfredsstillende måde. Man kan diskutere, hvor høj en pris man vil betale for at stille dette beredskab til rådighed. Man skal blot være klar over, at der er en pris at betale.

Jeg er i øvrigt enig i, at man som sket sætter ind med besparelser, rationalisering o. s. v. de steder, hvor det lader sig gøre. Det er ønskeligt, at det fortsat sker. Man skal måske tilføje, at somme tider føler de underordnede i statsbanerne, at der aldrig er nogen, der spekulerer på at rationalisere opad. Jeg skal ikke sige, at det er rigtigt; det er et venneråd til dem, der sidder oppe. Jeg ved, at generaldirektøren gerne ser, at der også oppe sker noget. Jeg håber ikke, der er nogen, der sidder og saboterer rationaliseringen, hverken på det ene eller det andet område, når vi kommer længere op.

Det ærede medlem hr. Thestrup var forleden dag inde på spørgsmålet om privatbanerne. Det ærede medlem siger — det findes i Folketingstidende 1964-65 sp. 1373 —:

„Det er vel også et stort spørgsmål, om vi ikke ved at nedsætte tilskuddet til privatbanerne kunne få de dårligste og de mest urentable af disse nedlagt.“

Det er en udtalelse i fortsættelse af en omtale af nedlæggelse af statsbanernes side-linjer. Må jeg sige til det ærede medlem og hans parti — det ærede medlem hr. Ninn-Hansen var også inde på det, og det gælder også partiet venstre —: de ærede medlemmer kan ikke fortsætte med at tale om besparelser og nedlæggelse af linjer og, når vi så skal tage standpunkt til spørgsmålet om at gøre det, stemme imod og som i går gennemtvinge, at der ikke sker nedlæggelse. Man kan ikke både blæse og have mel i munden. Mit standpunkt til disse sager kender det høje tings medlemmer. Jeg har den opfat-

telse, at der er områder i dette land, hvor vi ikke har råd til både at have skinne- og landeveje, og det har jeg gjort mig til talsmand for gentagne gange. Der er ikke rigtig nogen, der har interesseret sig for det, men det forholder sig sådan, og udviklingen i sig selv har jo formet sig således, at der nedlægges et passende antal privatbaner, sådan forstået, at det materiel, som bliver tilovers ved likvideringen, altså det anvendelige materiel, hidtil har kunnet omsættes til de tilbageblevne baner. Det er sådan set en god økonomi, og det kan vi forhåbentlig fortsætte med, selv om mulighederne for en sådan god udnyttelse bliver lidt mindre, jo færre baner der bliver tilbage. Men man må være klar over, at man kan påberåbe sig egnsudvikling og tyndt befolkede egne, og hvad man nu argumenterer med til støtte for sin opfattelse, når man er i vanskeligheder med det ene standpunkt den ene dag og det andet den anden dag, men her nytter det ikke at lade følelserne være afgørende; det, det gælder om, er at tage nøgternt og fornuftigt på tingene og gøre sig klart, at baner i tyndt befolkede områder ikke kan sikre nogen egnsudvikling eller noget som helst. Det er helt andre ting, der skal til.

Jeg vil gerne tilføje, at både hvad angår privatbaner og hvad angår statsbanerne, bør vi netop i disse år snarest muligt tage stilling til prioritetsfølgen for nedlæggelser bl. a. af hensyn til de mennesker, veltjente tjenestemænd og arbejdere, som arbejder i disse foretagender, således at de ved, hvad de har at rette sig efter. Det kan gå forholdsvis smertefrit i disse år med den høje beskæftigelse, men de pågældende bør i god tid have et varsko, så de ikke pludselig står ude i den kolde sne. Der har været et par tilfælde, hvor man måske nok kan sige at varskoet skulle have været givet lidt tidligere. Så meget om det.

Den højtærede minister var inde på spørgsmålet om tunnelbanerne, og det samme var det ærede medlem hr. Ninn-Hansen. Jeg vil gerne sige, at jeg går ud fra, at finansieringsudvalget, som jeg har den ære at være formand for, kan afslutte sit arbejde tirsdag den 15. december. Jeg håber, vi kan gøre det i enighed, men også her gælder det om, at partiernes repræsentanter i grupperne har mod til at tage standpunkt og ikke sidder og spekulerer i valgtekniske